

1. Mosebok 25

v. 1-6 I Romerne 4,19 lærer vi at både Abraham og Sarah var «døde» som mulige foreldre. Beretningen her bekrefter at når Gud helbreder, så blir det ikke lappverk.

v. 5 presiserer det som Eliesar fortalte i forrige kapittel, v. 36. Dette er en stor åndelig sannhet når overført på Kristus.

Avsnittet er en historisk parentes. Navnene til folkeslagene møter vi videre i Bibelen, men de blir ikke fulgt opp. Bibelen fokuserer på linjen som fører fram til Kristus.

v. 6 Igjen ser vi at Gud må skille Sitt folk ut fra verden. Kap. 12, 1, og 21,8 -

v. 7 Siden storflommen har levealderen minnet betydelig. Faren til Abraham levde 205 år.

v. 8 «Han ble forenet med sitt folk»? Men han ble begravet en helt annen plass! Forklaringen er at sjelene er udødelige og blir samlet i paradiset.
Lukas 16,22.

v. 9-10 Begravelse vitner om troen på oppstandelsen. Abraham ble lovet et land han aldri eide. Han eide kun et gravsted. Han trodde på løftet om at han skulle stå opp igjen til å innta løftet.
Tro på Guds løfter!

v. 11 Stedet er ikke uten betydning. Isak levde i Guds nærhet, og opplevde Hans velsigning. 1. Mos. 16,13-14

v.12-19a Kan oppfattes som en parantes i Isaks «toledoth». Ismaels toledoth blir innkludert i Isaks større slektsbok (omhandler Abrahams liv) for å gi oss nødvendig historie om folkeslagene rundt.

v. 17 Her igjen ser vi at sjelen er udødelig og går til en bestemt plass.

v. 18 «Alle sine brødre»... Ismael var halvbror til Keturahs barn.

v. 19b – 20 Rebekka var «datter av syreren Betuel fra Mesopotamia». Det står i grunnspråket at han var fra Padan Aram. Fra «Aram» får vi «Arameisk», som var beslektet med Hebraiisk. De kom fra Mesopotamia regionen, altså.

v. 21 Isak ber i tråd med Guds vilje. De ble prøvet i troen selv om de levde under Hans velsignelse. Man skal legge merke til at barna ble gitt av Gud. De hadde ventet 20 år.

v. 22-23 Vi er i Guds plan, og han ser alle våre dager, før vi er født.

Rebekka viste tro ved å gå til Gud med spørsmålet.

Les. Rom. 9, 6-13

Det er ikke bare to barn som «støtter» i morsliv til Rebekka, men det er en kamp mellom lys og mørke.

Profetiet i v. 23 burde Rebekka husket, og stolt på at Gud ville gjennomføre Sitt plan med «den yngste» uten hennes inngripen. Dette er å være svak i troen. Det medfører mye problemer.

v. 24-26 Jakobs navn er profetisk for ham og hans etterkommere gjennom historie. Navnet betyr «bedrager», også «å holde i hælen».

Les Hosea 12,3-7

v. 27 Heb. 12,16 gir oss ettermæle til Esau. Han var en kjødelig mann. Han var en sporty, sterk, og skikkelig mannfolk, men uten sans for åndelige ting. Han var en type folk flest idag hadde stemt på til politisk verv.

En annen jeger i Bibelen er Nimrod. Han også var i opposisjon til Gud.

Kain og Abel var et annet eksempel på brødre der en var i opposisjon til Gud og en var troende.

Jakob var en «rolig» mann. Ordet «tam» (hebr.) blir brukt i Jobs bok flere ganger til å beskrive Job.

Altså Jakob i likhet med Job hadde sans for åndelige ting. (Job 1,1 og 8)

v. 28 Foreldre bør ikke ha favoritter i barneflokkene. Isak og Rebekka burde hørt på hva Gud hadde å si om Jakob, og bøyd seg begge for det, slik at han fikk førstefødselsretten uten å måtte ty til lureri.

v. 29 – 34 Førstefødselsretten betydde at den som hadde den ble overhode i familien.
Han var presten for familien.

I dette tilfelle som barnebarn til Abraham så betydde det den som skulle være i slektstavlen til Kristus.

Esau brydde seg ikke om å være presten for familien.

Han brydde seg ikke om løftene som Abraham hadde fått.

Han brydde seg heller ikke om at far hans hadde blitt gjenstand for Guds inngripen, som forbilde på Kristus som skulle komme i Abrahams ætt.

Han brydde seg ikke om at hele verden skulle bli velsignet.

Jakob skulle ha stolt på Gud. Han har mye å lære framover!

Har vi lært å stole på Gud?

Hvor mye bryr vi oss om åndelige ting, om Guds velsigning gjennom Kristus?